допушта овакве несреће, како одговорити на саблазан неправедности? Где је узрок несреће, који се може одредити једном заувек? Господ даје неочекиван одговор: „**Ако се не покајете сви ћете тако изгинути**“.

Ово је тежак одговор, зато што он поставља све које питају пред лицем њихове одговорности, за оно што се дешава. И као прво одговорност се састоји у томе да се схвати шта је то грех. Само по себи се разуме, да наш грех нема непосредне везе са драматичним догађајима о којима је реч. Наш грех је у другом: у неверовању у Бога, у затворености у себе и нарушавању заповести Божјих.

А горе од свега је униније (клонулост), када се од свега дижу руке. У њему су сви греси заједно узети. Његов спољашњи израз је „пливање низ реку догађаја“, тј. непротивљење ничему што се дешава данас око нас. Наш грех је пре свега у томе што мислимо да је смрт јача од живота, оног живота којег Бог предлаже човеку од почетка света. Веровати у смрт - значи одрицати се од наше способности за живот и истовремено одбацивати љубав у којој су садржане све заповести Божије.

Грех је повезан пре свега, не просто са смрћу као таквом, него са унинијем и нашим одбијањем да живимо. О овом говори Христос. Он нас позива да се покајемо, зато оно што се дешава зависи од нашег унутрашњег стања. Но, најглавније је то - да нама предстоји сусрет са нашим Богом.

По видивом, Господ не даје никакав одговор на питање о несрећи тј. њени узроци као да остају скривени. „Мислите ли ви да су ови људи били грешнији од свих? Не, кажем вам“.

Замислимо се над речима Христовим. Не говори Он о ономе што је на површини и што је исувише очигледно, нити о суровости владара и несрећном случају, већ о томе зашто Господ допушта да то буде. Дакле, не треба да мислимо о „несрећи Галилејаца“ (и наших савременика) него да запитамо себе како да нађемо пут ка покајању. Или ћемо у супротном сви тако изгинути. А страшније од свега је погинути без покајања.

У покајању је дубоки одговор на то како помоћи нашем отачству, људима који пропадају (гину). Господ допушта да се десе многе несреће, ради једног - јединог: да нас приведе покајању.

О, када би несреће које доживљава наш народ послужиле његовом покајању и обраћању Богу! И зато ми треба као увек, или тачније као никад до сада, да се усрдно молимо. Када се види таква страшна катастрофа, некоме се може учинити да молитва ту више не може помоћи. Али када почнеш да се молиш, све се по милости Божјој разрешава. У крајњој мери долази се до чврсте уверености да се све у свету дешава по вољи Божијој или по допуштењу Божијем.

Шта чинити? Као и увек, на свим нивоима из свих снага супротстављати се општој пропасти. Не дезертирати из овога рата о коме Патријарх каже да се води организовано и сврсисходно на уништење нашег народа.

Ми треба да учинимо на земном плану све што од нас зависи, али при томе се не обмањивати са лажним надама овога света на спољашни успех и не заборављати да нам „са многим невољама ваља ући у Царство Божије“. Чувати свети мир „док су земљотреси по свету“, за које Господ каже да су почетак страдања; и знати да је Христос већ све победио, и одговорношћу вере ући у Његову победу.

Манастир Подмаине, Будва – Успење Пресвете Богородице.
Са благословом игумана јеромонаха Рафаила.

ПРВА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ
ТОМИНА

Јн. , 20, 19 - 31; зч. 65;

О СЕДАМ РАСПЛАМСАВАЊА ДУХА
Из дела св. Јована (Шаховског), епископа Сан-Франциског

Човекова невоља је у томе што непрестано жури, али жури сујетно, бесплодно. Човек помера планине својом енергијом, подиже и руши читаве градове за веома кратко време. Али, ако се загледамо у у ту његову енергију и погледамо на њене последице, видећемо да она не умножава добро у свету. А оно што не умножава добро је бескорисно. Чак је и уништавање зла бескорисно, ако то уништавање није пројављивање добра и не доноси плодове добра.

Живот људи у свету је постао јако ужурбан и постаје све ужурбанији; сви беже, сви се боје да негде не закасне, да некога не затекну, да нешто не пропусте, да нешто пропусте да учине. Машине јуре по ваздуху, води и земљи, али не доносе срећу човечанству; насупрот, руше и оно мало среће што је још остало на земљи.

У свет је ушла ђаволска ужурбаност. Тајну ове ужурбаности нам открива Реч Божија у 12. глави Апокалипсе: и чух снажан глас на небу како говори: сад наста спасење и сила и царство Бога нашега, и власт Христа Његовог, јер је збачен тужитељ наше браће који их оптуживаше пред нашим Богом дан и ноћ. И они га победише Јагњетовом крвљу и речју свога сведочанства, и не заволеше свој живот све до смрти. Зато се веселите небеса и ви који боравите на њима. Тешко земљи и мору, јер ђаво сиђе вама с великим гневом, знајући да има мало времена. (Откр. 12; 10-12)

Чујте: ђаво је сишао на небо и на земљу са великим гњевом, знајући да има мало времена. Ето откуда ово незадрживо све брже окретање ствари, па чак и појмова у свету у вртлогу, ето откуда свеопшта ужурбаност и у техници и у животу – све необузданији бег људи и народа.

Царству сатане ће брзо настати крај. Ето узрока за весеље неба и оних људи

email: manastirmaine@gmail.com
prezentacija: podmaine.weebly.com

на земљи који живе небеским животом. Осуђено на пропаст и осећајући своју погибао, зло бесни по свету, узнемирава човечанство, надима се до крајњих граница и приморава људе који на своје чело и срце нису ставили крсни печат Јагњета Божијег, да незаустављиво стреме напред и убрзају свој живот. Зло зна да само у таквом бесмисленом вртлогу људи и народа може рачунати с тим да својој погибли присаједини још део човечанства. Укочени људи, ношени тамо-амо, мало су способни да размишљају и расуђују о великим и вечним истинама, за чије је постизање неопходан макар тренутак божанског ћутања, макар моменат свете тишине.

Техника већ одавно убрзава кретање људи и њихово стицање земаљских драгоцености. Чини се да би требало да остане више времена за духовни живот. Међутим, не. Живот је души постао тежи и напорнији. Материјалност света брзо притеже, упија у себе душу човека. И душа гине. Нема више времена ни за шта узвишено у свету. Све се окреће, све се врти и убрзава свој трк. Кака ужасна обмана! Међутим, она снажно држи људе и народе у својој власти. Уместо духовног усмерења, светом већ влада психоза телесне брзине, телесних успеха. Уместо појачавања светог распламсавања духа дешава се све јаче распламсавање световног тела. Ствара се илузија послова, јер је човек призван на дела и не може бити миран без дела. Али телесна дела не успокојавају човека, јер не влада човек њима, већ они њиме. Човек је роб телесних дела. Гради на песку, а оно што је изграђено на песку, бива разрушено. Од људског дома на земљи остаје гомила прашине. Наместо многих гордих грађевина остала је гомила песка. Из тога песка човек поново изграђује себи свет. Песак се осипа и човек се труди подбирајући га... Несећни човек! Сви су окованы у ланце ситних послова који ништа не доприносе души, које треба што пре завршити, да би се што је могуће пре започели други исто тако ништавни послови.

Па где наћи времена за добро? Чак се нема времена мислити о томе. Све је у животу попуњено. Добро стоји, као странац, за кога нема места ни у службеним становима, ни у заводима, ни на улици, ни у људском дому, а тим пре ни на местима за разоноду. Добро нема где главу да приклони. Па како онда пожурити да га чинимо, када га није могуће ни пет минута позвати себи, и то не само у просторију, већ ни у мисао, у осећање и жељу. И како то да добро ово не схвата и покушава да покуца у савест и мало је помучи? Послови, послови, бриге, неопходност, неодложност, схватање важности свега урађеног... Несрећни човек! А где је твоје добро, где је твој лик? Где си ти сам? Где се ти скриваш иза точкова који се окрећу и завртања живота? Све ћу ти казати: пожури да чиниш добро, док живиш у телу. Ходи у светлости, док живиш у телу. Ходи у светлости, док светлост имаш (Уп. Јн. 12,35). Доћи ће ноћ, када већ нећеш моћи да чиниш добро, премда би и желео.

Али свакако, ако на земљи, овом предворју, како раја, тако и ада, ниси зажелео да чиниш добро, чак ни да мислиш о њему, тешко да ћеш зажелети да га чиниш онда када се нађеш усред ноћи, иза врата овог постојања, избачен и сујете овог живота која је расејала и развејала твоју душу у хладну и тамну ноћ небића. Ради овога пожури да чиниш добро! Почни најпре да мислиш о томе да га учиниш, а потом почни да га чиниш. Пожури да размислиш, пожури да учиниш. Време истиче. Ово је вечно у привременом. Принеси тај посао као нешто најважније у свој живот. Учини ово док још није касно, јер ће ужасно бити окаснити у чињену добра, и са празним рукама и хладним срцем отићи на онај свет и наћи се на Суду Творца.

Ко не пожури да чини добро, тај га неће ни учинити. Добро потребује ватреност. Млакима ђаво не допушта да учине добро, већ им веже и руке и ноге пре него помисле о добру. Добро могу чинити само пламени, врели. У нашем свету добар може бити само муњевито добар човек. И што живот више пролази то човек треба да буде муњевитији за добро. Муњевитост је израз духовне силе, то је храброст свете вере, то је деловање добра, то је истинска људскост!

Ужурбаности сујете и зла супротставимо брзину, пламеност кретања ка остваривању добра. Господе, благослови и укрепи! Ужурбаност да се раскајемо након неког греха – ето прве пламености, коју принесимо Богу. Ужурбаност да опростимо брату који нам је сагрешио јесте друга пламеност коју принесимо Богу. Ужурбаност одзива на сваку молбу чије нам је испуњење могуће и корисно је за онога који моли је трећа пламеност. Ужурбаност да се ближњем дарује све оно што их може извести из невоље је четврта пламеност духа, који је веран Богу. Пета пламеност је умеће да се брзо примети шта коме треба и материјално и духовно и умеће да се макар нечим малим, послужи свакоме човеку; умеће молити се за сваког човека. Шеста пламеност је умеће и чврста решеност да се сваком изразу зла супротстави добро, свакој тами – Христова светлост, свакој лажи – истина. И седма пламеност наше вере, наде и љубави је умеће да се срце и читава природа тренутно узнесе Богу, предајући се у Његову вољу, благодарећи Му и славословећи Га за све.

протојереј Александар Шаргунов -
О УЗРОЦИМА НЕСРЕЋА

Недавно сам случајно укључио телевизор. Текло је разматрање је ли законита или није продаја касета са дечјом порнографијом и пропагандом наркотика за омладину. Неко из групе за подршку викао је бесно да све беде долазе од цензуре. Вели, доста је било трпљења.

Земља је захваћена безумљем. Као лавина нараста пропаганда свемогућег разврата. И ево одмах после терористичког акта - трагедија у московском аквапарку, која се догодила у очи Сретења, у недељу о Страшном Суду. Ово се поклопило и са даном који телевизија назива „Даном заљубљених“, провоцирајући младеж на разуздани живот. На фону бестидности и ђавоиманости, где сатана организује бал - појавио се адски призор, разлетело се стакло, арматура, бетонске плоче - одсецајући људима руке и ноге. Мноштво људи је тада живо сахрањено.

Вероватно се сви сећају шта је речено у Јеванђељу о оним „Галилејцима чију је крв Пилат помешао са њиховим жртвама“ и о паду Силоамске куле која је убила осамнаест људи.

Радознали траже од Господа да се он изјасни за или против Пилата, и од Христа хоће да чују такође зашто Бог